taggasi, ja ei wõtnud kõigest sest muud ühti, kui sedda, mis temma sullased ollid ärrasõnud.

Kui rahhus pead toidab
Ja leppid teistega,
Mis kurri, heaga wõidab,
Siis Jummal sinnoga.
Ei temma ärra wässi
Kõik head sull' tassudes;
Sel rohke on ta kässi,
Kes õige assudes.

---

8. Abrami kindel usk ja kiusatus.

Jehowa olgo so üllem rõõm, siis annab ta sulle, mis so südda kutsub. Wereta Jehowa peale ommad teed ja loda temma peale; kül ta toimetab kõik hästi. Laul. 37, 4. 5.

Kanaani-ma rahwas kartsid Abramit, sest temma ellas nende seas kui wäggew würst, kel sured karjad ollid, ja auustasid tedda, et ta waggaste ellas. Kõik sealne rahwas ei olnud ommeti ni kanged ebbajummalate teenred, et töe sõnna neile polleks mõjund. Melkisedek, Salemi kunningas, kedda kõigekõrgema Jummala preestriks nimmetati, õnnistas Abramit, kui ta sõast taggasi tulli ja ütles: „Õnnistud olgo Abram Jummalast, kõigekõrgemast, taewa ja ma Lojast.“

Abramil ei pudund omma ello-õnnest muud ma peal, kui ihho-suggu. Temma naene Sara olli lapsita, ja jubba ellatand innimene; agga Abram lotis siiski kindlaste Jummala tõutuse peale, et temma järreltullijatest suur rahwas piddi sama, ja et temma läbbi kõik sugguwõssad ma peal peawad õnnistud ollema. Temma lotus ei jänud tühjaks; Jummal andis temmale nore poia, kedda Isakiks nimmetasid, ja kes nende mõllemate melest wägga armas ja kallis olli. Agga kui ta poisikeseks olli sanud, piddi ta temmast, kui omma ainust meleheast äkkiste ilma jäma, sest Abram sai käsko, omma poega Jummalale ohwerdada. Kes neist, kes sedda luggewad, issi laste issa ehk emma on, se wõib ennesest mõista, kui suur